

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0462 van 14 januari 2016
in de zaak 1112/0095/SA/6/0085

In zake:

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dirk ABBELOOS
kantoor houdende te 9200 Dendermonde, Noordlaan 82-84
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomende
partij :*

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Katia BOUVE
kantoor houdende te 8420 De Haan, Mezenlaan 9
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 3 oktober 2011 en geregulariseerd bij aangetekende brief van 13 oktober 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 25 augustus 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van 16 mei 2011 verworpen. De deputatie heeft aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning voorwaardelijk verleend voor het bouwen van een meergezinswoning na het slopen van bestaande bergruimten.

Het betreft een perceel gelegen te en met kadastrale

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met het arrest nr. S/2012/0024 van 8 februari 2012 heeft de Raad de vordering tot schorsing verworpen en wordt de zaak met het oog op de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de eerste kamer.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben geen wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 16 april 2012, waarop de vordering tot vernietiging werd behandeld en de zaak in beraad werd genomen.

Bij beschikking van 13 november 2015 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep vervolgens toegewezen aan de zesde kamer.

Bij tussenarrest van 16 november 2015 heeft de voorzitter van de zesde kamer beslist om de debatten te heropenen teneinde de behandeling van het beroep *ab initio* te hernemen.

De partijen werden opgeroepen om opnieuw te verschijnen op de openbare terechtzitting van 3 december 2015.

Kamervoorzitter Karin DE ROO heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk ABBELOOS die verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Ruben MOONEN die *loco* advocaat Katia BOUVE verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

De verwerende partij is schriftelijk verschenen.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

■■■■■ vraagt met een op 9 november 2011 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 22 november 2011 de tussenkomenende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen. Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig werd ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

Op 18 april 2005 en 3 september 2007 werd een gunstig stedenbouwkundig attest afgeleverd telkens met als voorwaarde maximaal vier woongelegenheden te voorzien. Op 23 juni 2008 werd een ongunstig stedenbouwkundig attest afgeleverd.

Op 18 december 2008 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het bouwen van een meergezinswoning na het slopen van de bestaande bergruimte”.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem’, gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 15 januari 2009 tot en met 14 februari 2009, worden drie bezwaarschriften, onder meer door de huidige verzoekende partijen, ingediend.

De brandweer van de stad [REDACTED] brengt op 2 februari 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Op 23 februari 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] volgend gunstig preadvies:

“ ...

Door de ligging van het goed in de kern van [REDACTED] en net naast de kerk, is een meergezinswoning met drie woongelegenheden aanvaardbaar. Een maximum van vier woongelegenheden was bovendien de voorwaarde uit de stedenbouwkundige attesten.

Het voorgestelde gabariet sluit aan bij dit van de bestaande woning.

Het volume is bescheiden en het gebouw heeft het voorkomen van een ééngezinswoning.

De bouwdieptes van 10 meter laten een beperkte maar aanvaardbare tuinzone over van 5 meter.

De impact voor de omgeving is beperkt door dit bescheiden volume.

De woningen zijn kwaliteitsvol en er worden twee garages voorzien.

Om deze redenen wordt de goede plaatselijke ruimtelijke ordening niet in het gedrang gebracht en is de aanvraag aanvaardbaar.

...”

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 25 maart 2009 volgend gunstig advies:

“ ...

Gezien dat het eigendom in het centrum van de deelgemeente gelegen is en dat in de onmiddellijke omgeving nog dergelijke bestemmingen voorkomen, is een meergezinswoning verantwoord op dit perceel.

Het perceel biedt voldoende ruimte om dit project te voorzien, tevens wordt voldoende afstand gehouden tot de achterste perceelsgrens. Het ontwerp leidt niet tot overbezetting.

De woongelegenheden zijn kwaliteitsvol en er worden twee garages voorzien.

Het voorgestelde zichtscherm van min. 2m hoogte wordt niet toegestaan gezien de muur van 3,14m hoogte voldoende bescherming van de privacy biedt.

...”

Op 6 april 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] een stedenbouwkundige vergunning voor het beoogde project.

Tegen deze beslissing leiden de verzoekende partijen op 13 mei 2009 bij de Raad van State een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en vernietiging in.

Met een arrest van 2 oktober 2009 (nr. 196.614) verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing maar vernietigt vervolgens de beslissing van 6 april 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] met een arrest van 17 maart 2011 (nr. 212.107).

Na het arrest van 17 maart 2011 van de Raad van State verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] op 16 mei 2011 onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Door de ligging van het goed in de kern van [REDACTED] en net naast de kerk, is een meergezinswoning met drie woongelegenheden aanvaardbaar. Een maximum van vier woongelegenheden (dit project samen met de bestaande te verbouwen woning) was bovendien de voorwaarde uit de stedenbouwkundige attesten. Binnen het ruimere geheel van de kern van [REDACTED] kan deze aanvraag dus aanvaard worden.

Ten opzichte van de onmiddellijke omgeving kan gesteld worden dat deze aanvraag moet afgewogen worden ten opzichte van de bestaande te verbouwen woning enerzijds en de woning van de rechtstreekse buur met aan de achterste perceelsgrens palende tuin anderzijds.

Het voorgestelde gabariet sluit aan bij dit van de bestaande woning. Het is dan ook stedenbouwkundig en architecturaal in deze omgeving een aanvaardbaar project. De gevelwand langs de [REDACTED] vormt aldus een harmonieuzer geheel dan de vorige toestand waarbij verschillende bouwhoogtes, kroonlijsthoogtes en dakhellingen voorkwamen. Het project is vanuit de [REDACTED] bekeken dan ook aanvaardbaar.

Het bouwvolume is bescheiden door het aanhouden van een bouwdiepte van 10 meter zowel op de gelijkvloerse verdieping als op de eerste verdieping en door het niet voorzien van dak- en geveluitbouwen. Het gebouw heeft het voorkomen van een ééngezinswoning. De bouwdieptes van 10 meter laten een beperkte maar aanvaardbare tuinzone over van 5 meter.

De impact voor de omgeving is beperkt door dit bescheiden volume.

Het project is aanvaardbaar in deze omgeving en zorgt voor een niet grotere dan de normaal te dragen burenhinder voor de rechtstreekse burenen (zie hiervoor ook de beoordeling van het bezwaarschrift).

De woningen zijn kwaliteitsvol en er worden twee garages voorzien.

Om deze redenen wordt de goede plaatselijke ruimtelijke ordening niet in het gedrang gebracht en is de aanvraag aanvaardbaar.

...

- *het zichtscherm met een hoogte van min. 2m bovenop de muur van 3,14m wordt uit de vergunning gesloten.*
- *het advies van de brandweerdienst strikt nageleefd te worden.*
- *Het hemelwater moet minstens worden gebruikt voor alle WC's en/of wasmachine.*

De septische put mag niet worden geplaatst.

De overloop van de hemelwaterput en de afvoerbuizen van het afvalwater moeten gescheiden tot aan de rooilijn worden gebracht. De aannemer van het gemeentebestuur zal voor rooilijn twee wachtaansluitingen plaatsen. De bouwheer moet beide afvoerbuizen hierin aansluiten. De diameter van deze

buizen mag maximaal 160 mm bedragen. Indien deze diameter groter is moet de bouwheer vooraf contact opnemen met de gemeentelijke dienst openbare werken.

...

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 14 juni 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 10 augustus 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen.

Na de hoorzitting van 9 augustus 2011 beslist de verwerende partij op 25 augustus 2011 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning voorwaardelijk te verlenen. De verwerende partij motiveert dit als volgt:

“ ...

De overheid moet bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening in de eerste plaats in concreto nagaan of de bouwaanvraag verenigbaar is met de ordening van de onmiddellijke omgeving. Daarnaast dient de overheid echter ook rekening te houden met hedendaagse evoluties inzake stedenbouw, zoals bijvoorbeeld de tendens en zelfs (op demografisch en maatschappelijk vlak) noodzaak om de dorpskernen te versterken/verdichten bij middel van op maat van de omgeving aangepaste meer-gezinswoningen. Het ontwerp moet dus m.a.w. voldoen aan de principes van een goed ruimtelijk orderingsbeleid, waarbij o.a. gestreefd wordt naar een duurzame invulling van het woongebied, inclusief een differentiatie van de woningvoorraad.

Het perceel van de aanvraag situeert zich pal in de dorpskern [REDACTED], op de hoek van de [REDACTED] dat zich tussen de kerk en de drukke [REDACTED] gewestweg [REDACTED] (ter plaatse [REDACTED] genaamd) bevindt.

De kern van [REDACTED] is duidelijk geënt op de [REDACTED], die hoofdzakelijk een gesloten bebouwing kent van 2 bouwlagen en een hellend dak hoog met een verweving van verschillende functies zoals handel, horeca, diensten, nutsvoorzieningen, ... Langs deze straat komen verschillende meergezinswoningen voor, waaronder – op ca. 50 m afstand van onderhavig perceel – de meergezinswoningen [REDACTED], welke een kroonlijsthoogte hebben van 2 à 2,5 bouwlagen (door de helling van de straat) en een zadeldak met grote dakuitbouwen erin.

De [REDACTED] is een smalle straat – de rijweg in kws varieert van 3 m tot 5 m breedte – die bovendien een kronkelend en hellend verloop kent, waardoor de bebouwing er tamelijk heterogeen is, en zowel rijwoningen als alleenstaande bungalows/villa's bevat. Het merendeel van de woningen bevat een kroonlijsthoogte van 2 bouwlagen en een zadeldak. De meest imposante gebouwen in het straatbeeld zijn een bij een hoeve horende woning ([REDACTED]) welke een kroonlijsthoogte heeft van ± 9 m t.o.v. het peil van de weg, met daarboven een schilddak (nokhoogte ± 13 m) met dakuitbouw in het voorgevelvlak, alsook een door [REDACTED] tot kantoor ingerichte woning ([REDACTED]) welke een kroonlijsthoogte heeft van ± 8 m en een zadeldak met nokhoogte ± 13 m, uit de raamindeling van de voor- en zijgevel kan duidelijk opgemaakt worden dat dit gebouw een quasi volwaardige derde bouwlaag heeft.

De bebouwing bestaat vooral uit eengezinswoningen, alsook uit bovenvermeld kantoor en hoeve, een handelszaak van 2 bouwlagen met plat dak ([REDACTED]), een laag inkomgebouw naar het gemeentelijk kerkhof, ... Meergezinswoningen komen in deze straat (uitgezonderd op onderhavig perceel) niet voor.

Het hier gevraagde gebouw is naar gabariet – met een gemiddelde kroonlijsthogte van ± 6,60m en nokhoogte van ± 11,5m, zonder enige dakuitbouwen – inpasbaar in het

straatbeeld, en dit zowel gezien vanuit de [REDACTED] als vanaf de omgeving rond het dorpsplein.

De voorgevel van de gevraagde en ondertussen opgerichte meergezinswoning is zeer goed zichtbaar vanaf de overzijde van de [REDACTED], en dit gedurende een afstand van ruim 50m, zodat ruimtelijk de bouwplaats nog tot de bebouwing kan gerekend worden die rond het dorpsplein gelegen is, de meergezinswoning situeert zich trouwens op slechts ± 35 m afstand van de kerk, die hier uitgesproken het centrale punt in de dorpskern is.

Gelet op deze situering kan met een bescheiden meergezinswoning ingestemd worden op huidige bouwplaats.

De gevraagde meergezinswoning is bescheiden van omvang en woondensiteit. Waar meergezinswoningen doorgaans een profiel hebben van minstens 2 volwaardige bouw- en woonlagen onder de kroonlijst, met daarboven duplex-appartementen in het zadeldak (hetzij dus 4 woonlagen in totaal), en met een bouwdiepte van 18 à 20 m op het gelijkvloers en 12 m (dakterrassen niet inbegrepen) op de verdieping, betreft het hier – mede door de geringe perceelsdiepte uiteraard – een gebouw van slechts $\pm 9,8$ m diep op zowel het gelijkvloers als de bovenverdiepingen, waarbij het aantal woonlagen zich beperkt tot drie. In het zadeldak komen dus geen leefruimtes zoals een living en/of keuken voor, doch enkel slaap- en badkamers die behoren tot de appartementen op de 1^e verdieping. Hierdoor komen ook – in tegenstelling tot bij klassieke meergezinswoningen – geen dakuitbouwen en/of dakterrassen voor in het dak, er worden enkel bescheiden dakvlakvensters (velux-ramen) geplaatst.

De meergezinswoning heeft een gevelbreedte van 18,42 m en bevat 3 appartementen. Deze woondichtheid stemt dus overeen met dezelfde woondichtheid die zou bereikt worden indien de aanvrager hier 3 eengezinswoningen zou oprichten met een gemiddelde gevelbreedte van 6,14 m, zijnde een breedte die zeker representatief is voor een rijwoning gelegen in een dorpskern. Hieruit alleen reeds blijkt voldoende dat de gevraagde woondichtheid niet te hoog is, en dus stedenbouwkundig kan aanvaard worden.

De appartementen zijn ruim in vloeroppervlakte en beschikken allemaal over een naar het zuiden gerichte buitenruimte of dakterras die onmiddellijk op de living aansluit, er bestaat geen discussie over dat alle appartementen over voldoende woonkwaliteit beschikken. Gelet op de ligging pal in de dorpskern kan ook aanvaard worden dat 2 garages hier voldoende zijn.

Huidig beroep wordt ingesteld door de eigenaars/bewoners van de woning [REDACTED]. Deze woning heeft een voorgevel van 2 bouwlagen en een zadeldak die naar de kerk gericht is en op slechts ± 6 m afstand van de kerk staat. Links van deze woning bevindt zich de toegangspoort naar de binnentuin, waarrond er verschillende bijgebouwen staan van één bouwlaag en een hellend dak hoog, welke deels naar het dorpsplein en de [REDACTED] gericht zijn en deels naar de [REDACTED]. Achter deze bijgebouwen bevindt zich langsheen de [REDACTED] een strook grond van ca. 50 m breed en 25 à 30 m diep dat een volwaardig bouwperceel is, maar dat momenteel als siertuin (met te midden een openluchtzwembad erin) tot de woonkavel van appellanten behoort. De achterste perceelsgrens van onderhavig perceel paalt aan deze siertuin.

De bezwaren van appellanten hebben vooral betrekking op de functie en de woondensiteit van de gevraagde meergezinswoning – zijnde bezwaren die hierboven weerlegd werden – maar ook op de vermeende schending van de privacy t.o.v. hun perceel die vooral veroorzaakt wordt door de bouwdiepte en het feit dat leefruimtes op de bovenverdieping worden aangebracht. Zij menen dat het oprichten van een achtergevel tot op 5 m afstand van de achterste perceelsgrens niet aanvaardbaar is.

Bij de beoordeling van onderhavige aangelegenheid dient rekening gehouden te worden met de bepalingen van het arrest nr. 23.931 van 20 december 1983 van de Raad van State inzake [REDACTED], waarin gestipuleerd wordt dat de vergunningverlenende overheid elke concrete bouwaanvraag moet toetsen aan de goede plaatselijke ordening, en ertoe

gehouden is de vergunning te weigeren wanneer blijkt dat het ontwerp kennelijk van aard is om overdreven hinder voor de burens te veroorzaken, m.a.w. wanneer de maat van de gewone ongemakken tussen burens wordt overschreden.

Voor wat de bouwdiepte betreft kan eerst en vooral niet ontkend worden dat onderhavig perceel een bebouwbaar perceel is, maar met een beperkte bouwdiepte. Volgens de huidige gangbare stedenbouwkundige normen mogen woningen een bouwdiepte hebben op het gelijkvloers van 18 à 20 m en ± 12 m op de bovenverdiepingen, de tuinstroken moeten achteraan doorgaans een minimumdiepte van ± 8 m hebben. Door de geringe perceelsdiepte kunnen deze normen niet gehaald worden, in het ontwerp wordt de beschikbare perceelsdiepte op een evenwichtige manier verdeeld: de woning heeft op het gelijkvloers en de bovenverdieping een bouwdiepte van $\pm 9,8$ m, de tuinstrook heeft een diepte die varieert tussen 5,09m en 5,70m. Deze verdeling is aanvaardbaar voor een perceel dat pal in het dorpscentrum gelegen is.

Doordat de duplex-appartementen op de 1^e verdieping geen zijdelingse ramen en dakuitbouwen hebben en hun (in oppervlakte beperkte) dakterrassen volledig in het hoofdvolume zijn opgenomen kunnen er slechts in uiterst geringe mate zichten genomen worden naar de binnenkoer en de woning van appellanten, door de haakse ligging zou het beperken van de bouwdiepte er trouwens toe leiden dat de inblikmogelijkheden groter worden.

De siertuin met openluchtwembad daarentegen bevindt zich rechtstreeks in het zicht dat vanuit de bovenverdiepingen en de dakterrassen kan genomen worden, dit kan niet ontkend worden.

Het plaatsen van een zichtscherm op de achterste scheidingsmuur zou deze inblik sterk beperken, maar toch dient geoordeeld dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar terecht deze zichtschermen uit de vergunning heeft gesloten, en dit omwille van het visueel aspect: zichtschermen kunnen op esthetisch verantwoorde wijze een dakterras omsluiten, maar het plaatsen van zichtschermen op los van het gebouw staande scheidingsmuren is weinig kwalitatief te noemen.

Appellanten zullen dus een zekere inblik in hun tuin moeten gedogen. Het is inherent aan woonpercelen, en zeker deze die pal in een dorpskern gelegen zijn, dat vanuit hogere verdiepingen inblik mogelijk is naar aanpalende tuinen. Er is hier dus geen sprake van hinder die de maat van de gewone ongemakken tussen burens overschrijdt, temeer omdat de betrokken tuin in een zekere mate (weliswaar op eigen terrein) omgeven is door een hoog groenscherm dat in de lente- en zomermaanden, wanneer er meest behoefte aan privacy is in de tuin, de inblik sterk beperkt.

Het recht op privacy kan er in dergelijke landelijke kernen niet in resulteren dat onbebouwde, als tuin in gebruik zijnde percelen de bebouwingsmogelijkheden voor de aanpalende percelen in die mate hypothekeren dat een voor dergelijke omgeving vrij kleinschalig project onvergunbaar zou worden.

Het gegeven dat in deze tuin een zwembad aanwezig is brengt hier geen verandering in.

Appellanten verwijzen voor wat inblik betreft vooral naar de hinder die veroorzaakt wordt door het inrichten van 2 duplex-appartementen op de verdiepingen, doch deze hinder zou hetzelfde zijn indien op het perceel twee eengezinswoningen van het type 'bel-etage' zouden opgetrokken worden, hetzij dus ook met de leefruimtes op de 1^e verdieping en slaapkamers in het hellend dak. Het perceel is, zoals hierboven vermeld, zelfs breed genoeg om drie van dergelijke woningen op te richten...

Uit het bovenvermelde dient geconcludeerd dat de aanvraag niet strijdig is met de goede ruimtelijke ordening, mits uitsluiting uit de vergunning van de zichtschermen op de scheidingsmuur.

...

besluit:

Artikel 1: Stedenbouwkundige vergunning wordt verleend volgens ingediend plan en onder de volgende bijzondere voorwaarden:

- *Het zichtscherm met een hoogte van min. 2 m bovenop de muur van 3,14 m hoogte wordt uit de vergunning gesloten.*
- *Het advies van de brandweerdienst dient strikt nageleefd te worden.*
- *Het hemelwater moet minstens worden gebruikt voor alle wc's en/of wasmachines.*
- *De septische put mag niet worden geplaatst.*
- *De overloop van de hemelwaterput en de afvoerbuizen van het afvalwater moeten gescheiden tot aan de rooilijn worden gebracht. De aannemer van het gemeentebestuur zal voor de rooilijn twee wachtaansluitingen plaatsen. De bouwheer moet beide afvoerbuizen hierin aansluiten. De diameter van deze buizen mag maximaal 160 mm bedragen. Indien deze diameter groter is moet de bouwheer vooraf contact opnemen met de gemeentelijke dienst openbare werken.*

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In het eerste middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van individuele bestuurshandelingen, van artikel 19, laatste lid van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van artikel 1.1.3, artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1° en artikel 4.3.1, §2 VCRO, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en machtsoverschrijding.

De bestreden beslissing zou volgens de verzoekende partijen geen afdoende motivering bevatten inzake de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening en er zou onvoldoende geantwoord zijn op de argumenten die ze in hun beroep hebben opgeworpen.

De verzoekende partijen voeren aan dat het vergunde project in strijd is met een aantal richtlijnen uit het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van [REDACTED] die betrekking hebben op de woningdichtheid, het transformeren van bestaande bouwvolumes naar meergezinswoningen en

de maximale kroonlijsthoogte binnen de kern van Kerksken. Door het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan wordt invulling gegeven aan het begrip 'goede ruimtelijke ordening', zoals wordt bepaald in artikel 1.1.3 VCRO. De maximale kroonlijsthoogte die in het structuurplan is opgenomen voor meergezinswoningen, wordt volgens de verzoekende partijen door de aanvraag echter niet gerespecteerd.

Hoewel de bestreden beslissing expliciet zou stellen dat er geen meergezinswoningen voorkomen in de ■■■■■, wordt volgens de verzoekende partijen niet gemotiveerd waarom de meergezinswoning van de tussenkommende partij toch kan worden vergund. De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk, aldus de verzoekende partijen.

2.

De verwerende partij haalt artikel 2.1.2, §7 VCRO aan dat bepaalt dat de ruimtelijke structuurplannen geen beoordelingsgrond vormen voor vergunningsaanvragen. Uit de motivering van de bestreden beslissing zou bovendien blijken dat de aanvraag heel nauwgezet werd onderzocht en dat zij niet tot een kennelijk onredelijke beoordeling van de aanvraag is gekomen.

3.

De tussenkommende partij stelt dat, voor zover het middel begrepen moet worden als een strijdigheid met het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van de gemeente ■■■■■, het middel juridische grondslag mist, gelet op artikel 2.1.2, §7 VCRO. Het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan zou immers niet als beoordelingsgrond kunnen worden gebruikt.

In ondergeschikte orde betoogt de tussenkommende partij dat het middel onvoldoende gestaafd en dus ongegrond is, omdat de verzoekende partijen (een uittreksel van) het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan niet bijbrengen. De tussenkommende partij betwist daarnaast dat de aanvraag in strijd zou zijn met de door de verzoekende partijen geschonden geachte bepalingen uit het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan.

Voor wat betreft de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, stelt de tussenkommende partij dat wanneer "de goede plaatselijke aanleg voor het betrokken bouwperceel" niet is vastgelegd in een bijzonder plan van aanleg of in een verkaveling, de vergunningverlenende overheid elke aanvraag afzonderlijk moet beoordelen op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. In dit verband benadrukt de tussenkommende partij dat zowel het college van burgemeester en schepenen van ■■■■■ als de gemachtigde stedenbouwkundige ambtenaar de aanvraag verenigbaar achten met de goede ruimtelijke ordening. Bovendien zouden deze instanties, net als de verwerende partij, rekening hebben gehouden met de overwegingen uit het vernietigingsarrest van de Raad van State van 17 maart 2011.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen vermelden in de aanhef van hun middel zowel artikel 19 van het Inrichtingsbesluit als het artikel 4.3.1, §1, 1° VCRO. Waar het Inrichtingsbesluit nog gewag maakt van de notie 'goede plaatselijke ordening', wordt sinds de inwerkingtreding van de VCRO, het begrip 'goede ruimtelijke ordening' (artikel 4.3.1, §1, 1°, b VCRO) gehanteerd.

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om overeenkomstig artikel 4.3.1, §1, 1°, b en artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° en 2° VCRO op concrete wijze te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aspecten van de goede ruimtelijke ordening bij haar beoordeling dient te betrekken en dient rekening te houden met de in de omgeving bestaande toestand.

Uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 2° VCRO volgt onder meer dat een vergunningverlenend bestuursorgaan bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening rekening moet houden met de in de omgeving bestaande toestand. De 'in de omgeving bestaande toestand' is de voor het dossier 'relevante' in de omgeving bestaande toestand, rekening houdende met de specifieke gegevens van het dossier en met de aandachtspunten en criteria uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO die voor zover noodzakelijk of relevant, voor het aangevraagde dienen onderzocht te worden. De beoordeling omtrent de 'in de omgeving bestaande toestand', waarbij de huidige bestaande toestand als principieel uitgangspunt dient genomen te worden, moet concreet gebeuren.

Om aan de op hem rustende formele motiveringsplicht te voldoen, moet het vergunningverlenend bestuursorgaan duidelijk de motieven met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening vermelden die zijn beslissing verantwoorden. Alleen met de in de beslissing formeel verwoorde motieven kan er rekening worden gehouden. De formele motiveringsplicht vereist echter niet dat alle in het beroepsschrift opgeworpen argumenten uitdrukkelijk en punt na punt moeten worden beantwoord.

De Raad mag zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats van die van de bevoegde overheid stellen. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole is hij enkel bevoegd om na te gaan of het vergunningverlenende bestuursorgaan de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of het van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

Een kennelijk onredelijke beslissing zal slechts voorliggen wanneer de Raad dient vast te stellen dat de beslissing van de verwerende partij dermate afwijkt van het normaal te verwachten beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou komen.

2.

De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij in haar beoordeling niet heeft gemotiveerd waarom de gevraagde meergezinswoning in [REDACTED] toegestaan kan worden, hoewel dit volgens het structuurplan in deze zone niet gewenst is. Bovendien wordt volgens de verzoekende partijen ook de in het structuurplan opgenomen maximale kroonlijsthoogte niet gerespecteerd.

2.1

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken aan te voeren, bestaat er geen verplichting om de richtinggevende bepalingen van het gemeentelijke ruimtelijke structuurplan mee te nemen in de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Uit artikel 2.1.2, §7 VCRO volgt immers dat ruimtelijke structuurplannen op zich geen beoordelingsgrond vormen voor vergunningsaanvragen.

Artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 2° VCRO biedt weliswaar de mogelijkheid om bij de beoordeling van de aanvraag rekening te houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen, die zijn opgenomen in een structuurplan, doch dit kan allerminst als een verplichting worden geïnterpreteerd en de verwerende partij moet dus niet motiveren waarom ze geen toepassing heeft gemaakt van vermelde bepaling. Zoals reeds gesteld, volgt uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 2° VCRO immers dat het vergunningverlenend bestuursorgaan bij de beoordeling van de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening in de eerste plaats rekening moet houden met de in de omgeving bestaande toestand.

2.2

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op een concrete en zorgvuldige wijze heeft onderzocht of de gevraagde meergezinswoning in de. [REDACTED] past in de bestaande omgeving.

Hoewel de verwerende partij in haar beoordeling vaststelt dat er in de [REDACTED] geen meergezinswoningen voorkomen, motiveert zij verder op een zorgvuldige wijze waarom de gevraagde meergezinswoning in het straatbeeld past. Ze verwijst naar de ligging in de dorpskern op ca. 35m van de kerk en naar de onmiddellijke nabijheid van de [REDACTED], waar verschillende meergezinswoningen voorkomen, onder meer op 50m van de bouwplaats een meergezinswoning met een kroonlijsthoogte van 2 à 2,5 bouwlagen onder zadeldak met grote dakuitbouwen. De verwerende partij vergelijkt het gabarit van de gevraagde meergezinswoning met de andere woningen in de [REDACTED] waarvan enkele met een hogere kroonlijst- en nokhoogte dan de gevraagde meergezinswoning. Ze stelt vast dat de gevraagde woondichtheid van drie appartementen op het betrokken perceel niet te hoog is en overeenstemt met dezelfde woondichtheid die zou bereikt worden indien de aanvrager hier drie eengezinswoningen zou oprichten met een gemiddelde gevelbreedte van 6,14 m, zijnde een breedte die representatief is voor een rijwoning gelegen in een dorpskern. Ze stelt tevens vast dat de gevraagde meergezinswoning geen dakuitbouwen en/of dakterrassen in het dak heeft en dat er enkel bescheiden dakvlakvensters (velux-ramen) worden geplaatst.

Op grond van deze gegevens kon de verwerende partij in alle redelijkheid besluiten dat het een bescheiden meergezinswoning betreft die verenigbaar is met de bestaande omgeving in de [REDACTED] en de [REDACTED]. Zij heeft hierbij de in het beroepsschrift opgeworpen bezwaren omtrent de woondensiteit op een voldoende gemotiveerde wijze weerlegd, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet met voldoende concrete gegevens aan.

De verwerende partij betreft ook het eigendom van de verzoekende partijen in de beschrijving van de bestaande omgeving en de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening en antwoordt *in concreto* op het door de verzoekende partijen als beroepers ingediende bezwaar met betrekking tot de hinder ten gevolge van inkijk. Ook deze motivering is niet kennelijk onredelijk doch wel afdoende. De verwerende partij oordeelt dat er, gelet op de configuratie van de duplex-appartementen, slechts in zeer beperkte mate kan worden ingekeken in de binnenkoer en de woning van de verzoekende partijen. De verwerende partij erkent dat er in bepaalde mate inkijk zal zijn in de tuin met zwembad vanuit de bovenverdiepingen en de dakterrassen, maar acht deze inkijk aanvaardbaar omwille van de ligging van het perceel in een dorpskern, mede gelet op het aanwezige groenscherm in de tuin van de verzoekende partijen. De verwerende partij oordeelt dat het inherent is aan woonpercelen die pal in een dorpskern gelegen zijn dat vanuit hogere verdiepingen inkijk mogelijk is naar aanpalende tuinen.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

3.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij de gegevens van het dossier in feite en juridisch correct en zorgvuldig heeft beoordeeld. De door haar gegeven motivering over de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening en in het bijzonder de inpasbaarheid in de bestaande omgeving, is op basis van het voorliggende administratieve dossier niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te noemen.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In het tweede middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van individuele bestuurshandelingen, van artikel 19, laatste lid van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van artikel 4.3.1 VCRO, van het besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingsaanvragen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en omwille van machtsoverschrijding.

De verzoekende partijen voeren aan dat de verwerende partij geen aanpassing van de plannen kan opleggen. De verwerende partij heeft het zichtscherm van 2m hoog, die bovenop de scheidingsmuur met de achterste perceelsgrens zou worden opgericht, uit de vergunning gesloten. Zowel de rechtspraak als artikel 4.3.1 VCRO zouden bepalen dat ingediende plannen tijdens de aanvraagprocedure niet op essentiële punten gewijzigd kunnen worden.

In casu betreft het uitsluiten van het zichtscherm volgens de verzoekende partijen geenszins een beperkte aanpassing en is er geen sprake van kennelijk bijkomstige zaken. Ook uit de bestreden beslissing zou blijken dat het niet om een beperkte aanpassing gaat. De verwerende partij zou de mening zijn toegedaan dat enkel door deze aanpassing de aanvraag niet strijdig is met de goede ruimtelijke ordening.

2.

De verwerende partij stelt dat het zichtscherm louter om esthetische redenen uit de vergunning werd gesloten en dat niet wordt aangetoond dat het om een essentiële wijziging gaat.

Verder haalt de verwerende partij nog artikel 4.2.22, §1 VCRO aan en stelt ten slotte dat de rechten van de verzoekende partijen aangaande de bescherming van hun privacy via burgerlijk weg kunnen worden gevrijwaard.

3.

De tussenkomenende partij benadrukt dat het scherm omwille van de klachten van de verzoekende partijen aan de plannen werd toegevoegd.

Er zou geen sprake zijn van een aanpassing van de plannen, wel van het opleggen van een voorwaarde en het niet vergunningsplichtig zijn van een onderdeel van de aanvraag. De uitsluiting van het zichtscherm is bovendien niet essentieel, meent de tussenkomenende partij, omdat het compleet los staat van het bouwen van de meergezinswoning.

Beoordeling door de Raad

1.

Het destijds geldende artikel 4.3.1, §1 VCRO luidt als volgt:

“Een vergunning wordt geweigerd:

1° indien het aangevraagde onverenigbaar is met:

- a) stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken,*
- b) een goede ruimtelijke ordening;*

2° indien de weigering genoodzaakt wordt door de decretale beoordelingselementen, vermeld in afdeling 2;

...

In de gevallen, vermeld in het eerste lid, 1° en 2°, kan het vergunningverlenende bestuursorgaan de vergunning toch afleveren, wanneer het van oordeel is dat de overeenstemming van het aangevraagde met het recht en de goede ruimtelijke ordening gewaarborgd kan worden door het opleggen van voorwaarden, met inbegrip van het opleggen van een beperkte aanpassing van de ter beoordeling voorgelegde plannen. Die voorwaarden kunnen niet dienen om de leemten van een onvolledige of vage aanvraag op te vangen. De voorwaarde dat de ter beoordeling voorgelegde plannen beperkt worden aangepast, kan enkel betrekking hebben op kennelijk bijkomstige zaken.”

Uit deze bepaling blijkt dat een stedenbouwkundige vergunning die principieel onverenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, toch kan worden verleend wanneer de overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening kan worden gewaarborgd door het opleggen van voorwaarden, met inbegrip van een beperkte aanpassing van de ter beoordeling voorliggende plannen. Hiertoe is wel vereist dat die voorwaarden niet dienen om een leemte van een onvolledige of vage aanvraag op te vangen en dat de aanpassing van de ter beoordeling voorliggende plannen enkel betrekking heeft op kennelijk bijkomstige zaken.

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de meergezinswoning op zich verenigbaar acht met de goede ruimtelijke ordening, maar het zichtscherm op de achterste scheidingsmuur weinig kwalitatief acht en dus niet verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening. In het bestreden besluit wordt immers uitdrukkelijk gesteld “dat de aanvraag niet strijdig is met de goede ruimtelijke ordening, mits uitsluiting uit de vergunning van de zichtschermen op de scheidingsmuur”. Als voorwaarde wordt in de bestreden beslissing opgelegd om “het zichtscherm met een hoogte van min. 2m bovenop de muur van 3,14m” uit de vergunning te sluiten.

Met deze voorwaarde worden de voorliggende plannen beperkt en op een kennelijk bijkomstig aspect aangepast. Het feit dat de verwerende partij de aanvraag maar verenigbaar acht met de goede ruimtelijke ordening mits voldaan wordt aan de opgelegde voorwaarde, betekent op zich nog niet dat de wijziging van de plannen een essentieel aspect betreft. Het vloeit immers uit artikel 4.3.1, §1, tweede lid VCRO zelf voort dat de verwerende partij een voorwaarde kan opleggen om op die manier de aanvraag in overeenstemming te brengen met de goede ruimtelijke ordening.

Zoals vastgesteld in het eerste middel, acht de verwerende partij de inkijk in de tuin van de verzoekende partijen, zonder dat het zichtscherm geplaatst wordt, op een redelijke wijze aanvaardbaar. Het zichtscherm is volgens de verwerende partij dus niet noodzakelijk om de inkijk tot een aanvaardbaar niveau te beperken. Uit de beslissing blijkt dat het zichtscherm enkel uit de vergunning wordt gesloten omwille van “het visuele aspect”. Met andere woorden, de uitsluiting is ingegeven door esthetische redenen en heeft dus geen betrekking op een essentieel onderdeel van de aanvraag, noch wordt ze opgelegd om leemten van een onvolledige of een vage aanvraag op te vangen.

Het uitsluiten van het zichtscherm uit de vergunning voldoet dus aan de vereisten van de vermelde bepaling.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een derde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er wordt volgens de verzoekende partijen slechts in algemene bewoordingen en kennelijk zonder meer verwezen naar het bestaan van een verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Dit terwijl artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO volgens de verzoekende partijen veronderstelt dat zowel de feitelijke als de juridisch determinerende overwegingen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar worden opgenomen in de beroepsbeslissing zodat op basis van de beslissing zelf kan worden nagegaan of de verwerende partij haar beslissing daadwerkelijk heeft genomen op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De verzoekende partijen stellen dat zij dan ook niet konden nagaan of de verwerende partij haar beslissing daadwerkelijk heeft genomen op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en evenmin konden nagaan of de verwerende partij de aanvraag aan een eigen zorgvuldig onderzoek heeft onderworpen.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat geen enkele bepaling uit de VCRO oplegt dat de feitelijk en juridisch determinerende overwegingen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar overgenomen moeten worden in de beslissing. In vergelijking met de voorgaande wetgeving werd in de huidige regelgeving de verplichting om het eerste deel uitdrukkelijk op te nemen zelfs geschrapt.

De verplichting vloeit volgens de verwerende partij evenmin voort uit de formele en materiële motiveringsplicht. Het volstaat volgens haar dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, worden vermeld in de bestreden beslissing en dat deze afdoende zijn.

De verwerende partij stelt dat, ook al zijn de determinerende overwegingen niet volledig overgenomen in de bestreden beslissing, wel kan worden nagegaan of het besluit op het verslag is gestoeld. Het verslag maakt immers deel uit van het dossier. De verwerende partij stelt hierbij dat zij bovendien met de bestreden beslissing het verslag letterlijk heeft overgenomen en rekening heeft gehouden met andere aspecten dan de belangen en de noden van de vergunningsaanvragers.

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog toe dat het verslag niet meer is dan een puur interne voorbereidende handeling, die de verwerende partij kan gebruiken bij haar beoordeling. De passage dat de verwerende partij haar beslissing dient te nemen 'op grond van' het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, kan volgens de tussenkomende partij dan ook niet worden begrepen als een verzwaring van de formele motiveringsplicht.

De tussenkomende partij wijst er verder nog dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in het dossier een verslag heeft opgesteld en dat de verwerende partij tot dezelfde bevindingen komt. Vandaar dat er volgens de tussenkomende partij louter wordt verwezen naar het eensluidende verslag.

Beoordeling door de Raad

Artikel 4.7.23, §1 VCRO bepaalt dat de verwerende partij haar beslissing omtrent het ingestelde beroep neemt op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in de bestreden beslissing eensluidend is met het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. De verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing bovendien ook uitdrukkelijk naar het *“het eensluidende verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 10 augustus 2011”*. De inhoud en de determinerende motieven van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar zijn voor de verzoekende partijen dus kenbaar gemaakt via de inhoud en motieven van de bestreden beslissing, die gelijklopend zijn met het verslag. Er is dan ook geen sprake van enige schending van de formele motiveringsplicht.

Het feit dat het standpunt van de verwerende partij gelijkloopt met het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, doet bovendien niets af aan het feit dat de verwerende partij zich wel degelijk een eigen beoordeling heeft gevormd over de ingediende aanvraag.

Uit de opbouw van de bestreden beslissing, waarbij de verwerende partij eerst verwijst naar het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, naar de motieven van het college van burgemeester en schepenen en naar de argumenten van de verzoekende partijen, en daarna op grond van de voorliggende stukken de aanvraag op haar vergunbaarheid beoordeelt, blijkt voldoende dat de overwegingen die de basis vormen van de bestreden beslissing, de eigen beoordeling uitmaken van de verwerende partij. De verwerende partij kan immers de motivering van haar beslissing steunen op het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, zelfs door de letterlijke overname van (de motivering van) dit verslag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de verwerende partij een eigen beoordeling van de aanvraag heeft gemaakt op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en de ingeroepen bepalingen en beginselen niet heeft geschonden.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De kosten van het beroep, bepaald op 550 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.
4. De kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 14 januari 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, zesde kamer, samengesteld uit:

Karin DE ROO, voorzitter van de zesde kamer,
met bijstand van

Sofie VAN NOTEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Sofie VAN NOTEN

Karin DE ROO